

ΚΡΙΤΙΚΗ

«Πολύ κακό για τίποτε»
του Σαιξπηρ από τον ΘΟΚ

● ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

Σκηνοθεσία: Ν. Χαράλαμπος**Μετάφραση:** Κ. Κολώτας**Σκηνικά - κοστούμια:** Σ. Αθηναίτης**Τραγούδι:** Λένα Σέρην**Χορογραφία:** Κάθριν Χριστοφίδου**Παίζουν:** Σ. Καυκαριδής, Π. Παπακωνσταντίνου, Μαρία Μίχα, Αλκηστis Παυλίδου, Κ. Δημητρίου, Στ. Λούρας, Ε. Πουλλαΐδης, Α. Τσουρής, Α. Μούστρας, Γ. Τσιάκκας, Β. Κυριαζής, Αννίτα Σαντοριναίου, Ελενα Κυριάκου - Παπαδοπούλου, Σ. Σταυρινίδης, Μ. Νεοφύτου, Φ. Στασίνας.

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ της κωμωδίας του Σαιξπηρ. «Πολύ κακό για τίποτε» ήταν απ' εκείνες τις θεατρικές εμπειρίες που διατηρούνται στη μνήμη μας πρώτ' απ' όλα σαν μια ωραία εικόνα, μια δυνατή αισθητική εντύπωση. Ο δημιουργημένος στη σκηνή κόσμος είναι τόσο τέλειος αισθητικά, τόσο ολοκληρωμένος, που σαν να υπάρχει για τον εαυτό του και δεν υποσιδιάζει την ύπαρξη των θεατών και δεν τους έχει ανάγκη για συνομιλητές. Αυτό το πολύτιμο παιγνίδι λειτουργεί από μόνο του και σε μας χαρίζεται η ευκαιρία να ρίξουμε με μια ματιά μέσα στο μαγικό κουτί, όπου οι μικρές κομψές φιγούρες ζωντανεύουν, αρχίζουν να κινούνται, να μιλούν, να γελούν να χορεύουν, να σχετίζονται μεταξύ τους σε «δαντελένια» σχήματα φιλίας, αγάπης, απάτης, προδοσίας.

ΟΠΩΣ συχνά μου συμβαίνει στις παραστάσεις σκηνοθετημένες από τον Ν. Χαράλαμπος, προσπαθώντας να μαντέψω τη σκέψη του σκηνοθέτη πίσω από τη σκηνική πράξη, μόνο δειλές υποθέσεις καταφέρνω να κάνω. Θέλω να πω για κείνη την αρχική σκηνή, όπου τα πρόσωπα του έργου αρχίζουν την πλεκτάνη από ατάκες και κινήσεις στο κεντρικό άνοιγμα του σκηνοκώπου, πιο βαθιά και πιο χαμηλά από το συνηθισμένο επίπεδο της σκηνής. Αλήθεια, αυτή η πυκνή συγκέντρωση φιγούρων, ο αδιάκοπος διάλογος δεν δημιουργεί την εντύπωση Αρχής, της γέννησης του πυρήνα του έργου, που αργότερα απλώνεται σ' όλο το σκηνοκώπο και οι φιγούρες βγαίνουν σε αρχική εμβρυακή ενότητα και σκορπίζουν, καταλαμβάνουν τη σκηνή; Δεν είναι μια θαυμάσια μεταφορική απόδοση της ιδέας της γέννησης του θεατρικού κόσμου; Το γνωστό ρητό του Σαιξπηρ «ο κόσμος είναι ένα θέατρο και οι άνθρωποι - θεατρίνοι», εδώ διαβάστηκε ως εξής «ο κόσμος = το θέατρο που βλέπουμε». Νομίζω, πως η βασική φορμαλιστική αρχή πάνω στην οποία

βασίστηκε το ανέβασμα του έργου είναι η ερμητικότητα όλου του σκηνοκώπου συστήματος συν την πλήρη διαφάνεια (κυριολεκτική — των σκηνοκώπων και μεταφορική — όλης της ατμόσφαιρας του έργου).

ΚΙ ΕΠΕΙΔΗ ο σκηνοθέτης του «Πολύ κακού» πρέπει να είναι πρώτ' απ' όλα ο μορφοπλάστης, ο δημιουργός του περιβλήματος για το σαιξπηρικό έργο, ας σημειώσουμε μερικές από τις λαμπρές φορμαλιστικές λύσεις, που έχει βρει ο Ν. Χαράλαμπος. Το παιγνίδι με τους αντικατοπτρισμούς — ωραίος τρόπος ν' αποδοθεί η ιδέα της ερμητικότητας, της απόκλισης δηλαδή, από κάθε άλλη πραγματικότητα εκτός από τη σκηνοκώπο. Οι σκηνές των μονολόγων της Βεατρίκης και του Βενέδικτου — θα περιμέναμε να σπάσουν αυτή την απόκλιση και να απευθύνονται περισσότερο στο κοινό. Ο σκηνοθέτης όμως βάζει εδώ το κορίτσι με το τραγούδι, δημιουργώντας ένα ηχητικό κάλυμμα των μονολόγων, που να μην είναι διαφανές, αλλά σπάζει την αμεσότητα της επαφής με τον εξωσκηνικό κόσμο. Ο φωτισμός είναι τόσο φροντισμένος, που νομίζεις ότι η σκηνή όχι μόνο δεν φωτίζεται απ' έξω, αλλά αποτελεί η ίδια πηγή ασπηνίου φωτός. Το έντονο παίξιμο των ηθοποιών, η λεπτομερής σκηνοθεσία κάθε ατάκας, το ασταμάτητο παιγνίδι με τα αντικείμενα, η πληρότητα του σκηνοκώπου, όλα αυτά συμβάλλουν στην άφογη λειτουργία του μηχανισμού του «μαγικού κουτιού». Ακόμα ένα χαρακτηριστικό σημείο της παράστασης — ο συνδυασμός του ωραίου και του κωμικού στοιχείου — αντανακλάται πολύ ωραία στα κοστούμια του έργου, που πρώτα τα δέχεσαι σαν κομψότητα κοστούμια εποχής και ύστερα ανακαλύπτεις την συμβατικότητα και την ειρωνεία που εμπεριέχουν.

ΕΙΔΙΚΗ αναφορά πρέπει να γίνει στη μετάφραση του Κολώτα, στην οποία διατηρείται η λαμπρότητα και ο πλούτος των αποχρώσεων της σαιξπηρικής γλώσσας αλλά γίνεται και μια μαστορική προσαρμογή στην καθομιλουμένη. Αυτό δίνει στους ηθοποιούς την δυνατότητα να χειριστούν το λόγο του έργου με μια μαστορική οικειότητα. Ο Σ. Λούρας — ένας εξαιρετικός Βενέδικτος, θα μπορούσε να είναι και ένας εξαιρετικός Φιγκαρό, ένας εξαιρετικός Σιρανό ντε Μπερζεράκ, γενικά, νομίζω, ότι είναι ένας ηθοποιός, που μπορεί να πει αλλά στο κοινό μας. Ο Κ. Δημητρίου, ο Σ. Καυκαριδής, ο Β. Κυριαζής και γενικά όλοι οι ηθοποιοί παρουσίασαν αυτή τη φορά μια δουλειά που θα την θυμόμαστε σαν μια από τις καλύτερες του ΘΟΚ.